

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/246/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114219497
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1114219497.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členiek senátu Mgr. Barbory Bartekovej a JUDr. Kataríny Javorčíkovej, v spore žalobkyne: Q. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX, XXX XX O., zastúpenej advokátom JUDr. Milanom Slobodnikom, so sídlom Štúrova 20, Košice, proti žalovanej: W. republika, v mene ktorej koná Q. spravodlivosti W. republiky, so sídlom G. námestie XX, O., o vyplatenie odškodnenia, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 10.11.2015, č. k. 3C/22/2014-46, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 10.11.2015, č. k. 3C/22/2014-46, m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu X.XXX,XX eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Výrok o trovách konania na súde prvej inštancie m e n í tak, že žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie.

Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa návrhom na začatie konania, doručeným Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len súd prvej inštancie) dňa 03.07.2014, domáhala uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu X.XXX,XX eur a náhrady trov konania.

2. Svoj návrh odôvodnila tým, že jej matka Q. X. bola právoplatným rozsudkom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 3T 83/2013 zo dňa 10.03.2014 uznaná vinnou z toho, že úmyselne usmrtila svojho manžela (otca žalobkyne) a spáchala obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Žalobkyňa sa domáhala priznania odškodnenia na Ministerstve spravodlivosti SR podľa zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, keďže jej otec sa stal obeťou násilného trestného činu. Ministerstvo spravodlivosti SR rozhodnutím o odškodnení č. 38XXX/XXXX-XXXX/XX zo dňa 12.06.2014 priznalo žalobkyni odškodnenie vo výške 5.628,33 eur, ktorá suma predstavuje jednu tretinu zo sumy XX.XXX,- eur, čo je suma predstavujúca celkovú výšku odškodnenia. Žalobkyni však patrí polovica z celkovej výšky odškodnenia, a preto sa žalobou domáha doplatenia sumy odškodnenia vo výške X.XXX,XX eur, čo predstavuje doplatok do polovice sumy celkového odškodnenia.

3. Rozsudkom zo dňa 10.11.2015, č. k. 3C/22/2014-46, súd prvej inštancie návrh zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

4. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že rozsudkom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 3 T 83/2013, z 10.03.2014, bola obvinená Q. X., nar. XX.XX.XXXX, uznaná vinnou, že v obci G., v chodbe rodinného domu č. XXX, dňa 30.04.2013 v čase okolo 23.50 hod., úmyselne usmrtila manžela P. X., nar. XX.XX.XXXX, čím spáchala obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Písomnou žiadosťou zo dňa 30.04.2014, adresovanou Ministerstvu spravodlivosti SR sa žalobkyňa domáhala priznania odškodnenia podľa zákona č. 215/2006 Z. z. z dôvodu, že jej otec P. nar. XX.XX.XXXX sa dňa 30.04.2013 stal obeťou násilného trestného činu páchatelky Q. X., nar. XX.XX.XXXX, na následky dňa 01.05.2013 zomrel. Ministerstvo spravodlivosti SR rozhodnutím o odškodnení č. XXXXX/XXXX-XXXX/XX zo dňa 12.06.2014 priznalo žalobkyni odškodnenie vo výške X.XXX,XX eur, pričom vo svojom rozhodnutí vychádzalo zo zistení, že oprávnenými osobami na odškodnenie sú P. X., nar. XX.XX.XXXX a Q. X., nar. XX.XX.XXXX, ako pozostalé deti zavraždeného P. X., nar. XX.XX.XXXX, a Q. X. nar. 08.XX.XXXX, ako pozostalá manželka zavraždeného P. X., zomretého dňa 01.05.2013. Keďže však Q. X., nemôže vykonávať oprávnenie poškodeného podľa § 47 ods. 1 Trestného poriadku, diel odškodnenia vo výške X.XXX,XX eur jej nebol poskytnutý.

5. Po právnej stránke súd prvej inštancie vec posúdil podľa ust. § 2 písm. a), § 3 ods. 2 písm. c), § 5 ods. 1 zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi a § 47 ods. 1 Trestného poriadku, pričom dospel k záveru, že v danej veci poškodenými sú pozostalá manželka, žalobkyňa a jej brat, teda tri osoby. Vzhľadom na ustanovenie § 5 ods. 1 zákona č. 215/2006 Z. z., správne žalovaná rozdelila celkovú sumu odškodnenia na tri časti, nakoľko aj pozostalá manželka je jednou z osôb, ktoré sú v zmysle zákona považované za poškodeného. Tým, že pozostalá manželka však nemôže vykonávať oprávnenie poškodeného podľa § 47 ods. 1 Trestného poriadku, nebol jej poskytnutý jej diel odškodnenia. Táto skutočnosť však nič nemení na tom, že ďalším dvom poškodeným - žalobkyni a jej bratovi, vznikol nárok každému len po 1/3 sumy odškodnenia. Žalobkyni by vznikol nárok na odškodnenie vo výške 1/2 sumy odškodnenia v prípade, ak by zákonná úprava bola formulovaná tak, že odškodnenie sa poskytne rovnakým dielom nie medzi poškodených, ale osoby, ktoré môžu vykonávať oprávnenie poškodeného. Preto návrh zamietol. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 OSP a žalovanej ako úspešnému účastníkovi trovy nepriznal, pretože si náhradu trov konania neuplatnila.

6. Rozsudok bol doručený žalobkyni prostredníctvom jej advokáta dňa 21.12.2015 a žalovanej dňa 16.12.2015.

7. Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote, dňa 23.12.2015, odvolanie žalobkyňa. Navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie zmenil, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť jej odškodnenie vo výške X.XXX,XX eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, a zároveň aby žalovanú zaviazal nahradiť jej všetky trovy tohto konania. Namietla, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Prvostupňový súd nesprávne interpretoval tretiu vetu § 5 ods. 1 zákona č. 215/2006 Z. z. podľa ktorého ak právo na odškodnenie majú viacerí poškodení, rozdelí sa uvedená suma medzi nich rovnakým dielom. Žalobkyňa uvedené ustanovenie považuje za rozhodujúce pre vyriešenie tohto právneho problému, keďže ide o jediné ustanovenie v zákone, ktoré upravuje spôsob rozdelenia odškodnenia v prípade, ak existujú viacerí poškodení. Z jeho znenia je zrejmé, že sa v ňom nehovorí o poškodených všeobecne, ale len o poškodených, ktorí majú právo na odškodnenie. Žiadne ustanovenie zákona č. 215/2006 Z. z. však výslovne neupravuje, ktorí poškodení sú tí, ktorí majú právo na odškodnenie. Ustanovenie § 2 zákona stanovuje, kto sa rozumie na účely tohto zákona poškodeným a ustanovenie § 3 zákona upravuje podmienky, ktoré musia byť splnené, aby poškodený mohol požiadať o odškodnenie. Keďže zákon výslovne neupravuje, ktorí poškodení majú právo na odškodnenie, potom nezostáva nič iné, len hľadať, či neupravuje, ktorí poškodení sú tí, ktorí právo na odškodnenie nemajú. Ak totiž vieme, ktorí poškodení sú tí, ktorí nemajú právo na odškodnenie, potom argumentum a contrario všetci ostatní poškodení sú tí, ktorí právo na odškodnenie majú. Po oboznámení sa s obsahom celého zákona je zrejmé, že poškodenými, ktorí nemajú právo na odškodnenie, môžu byť jedine poškodení, ktorým sa odškodnenie neposkytuje, teda tí poškodení, ktorí sú vymedzení v § 3 ods. 2 zákona. Týmito poškodenými, ktorí nemajú právo na odškodnenie sú poškodení, ktorým bola ujma na zdraví plne uhradená inak, tiež poškodení, ktorí nedali súhlas na trestné stíhanie a poškodení, ktorí nemôžu vykonávať oprávnenie poškodeného podľa § 47 ods. 1 Trestného poriadku. Všetci ostatní poškodení potom musia byť poškodenými, ktorí majú právo na odškodnenie. Matka

žalobkyne je poškodená, ktorá nemá právo na odškodnenie, keďže nemôže vykonávať oprávnenie poškodeného podľa § 47 ods. 1 Trestného poriadku. Keďže žalobkyňa a jej brat nepatria do žiadnej skupiny poškodených, ktorí nemajú právo na odškodnenie, resp. ktorým sa odškodnenie v zmysle § 3 ods. 2 neposkytuje, sú obaja poškodení, ktorí majú právo na odškodnenie. Keďže suma odškodnenia sa rovnakým dielom delí len medzi poškodených, ktorí majú právo na odškodnenie, je potrebné túto sumu rozdeliť len medzi nich dvoch na polovicu. Správnosť uvedeného výkladu potvrdzuje použitie slovného spojenia „ak právo na odškodnenie majú viacerí poškodení“. Ak by mal byť správny výklad súdu, resp. žalovanej, podľa ktorého sa má odškodnenie rozdeliť medzi všetkých poškodených, zákonodarca by nemal dôvod použiť v spornom ustanovení uvedené slovné spojenie, pretože v takom prípade by sporné ustanovenie malo byť formulované takto: „Ak sú viacerí poškodení, rozdelí sa uvedená suma medzi nich rovnakým dielom“. Žalobkyňa nemôže súhlasiť s názorom súdu, že nárok na odškodnenie vo výške 1/2 sumy odškodnenia by jej vznikol vtedy, ak by zákonná úprava bola formulovaná tak, že odškodnenie sa poskytne rovnakým dielom nie medzi poškodených, ale osoby, ktoré môžu vykonávať oprávnenie poškodeného. Takáto zákonná úprava by spôsobila ešte viac interpretačných problémov, keďže zákon hovorí o poškodených a neupravuje, ktoré osoby môžu, resp. nemôžu, vykonávať oprávnenie poškodeného, len stanovuje, že odškodnenie sa neposkytuje, ak žiadateľom je osoba, ktorá nemôže vykonávať oprávnenie poškodeného podľa § 47 ods. 1 Trestného poriadku. Štát má povinnosť formulovať ustanovenia právnych predpisov čo možno najpresnejšie, a ak tak neurobí, nastal problém na jeho strane. Nedôslednosť štátu pri tvorbe právnych predpisov je preto potrebné vykladať na ťarchu štátu, pričom medzi výkladom, ktorý je vhodný pre štát a výkladom, ktorý je vhodný pre adresáta právnej regulácie sa musí zvoliť vždy druhá možnosť. Žalobkyňa z opatrnosti poukázala aj na nález Ústavného súdu SR z 23. mája 2013, č. k. IV. ÚS 71/2013-36.

8. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná podaním doručeným súdu dňa 11.03.2016. Žiadala rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť s tým, že žalobkyňa v odvolaní neuviedla nové skutočnosti, ktoré by mohli prívodiť zmenu odvolaním napadnutého rozsudku.

9. V podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 23.05.2016, žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/26/2016-57 zo dňa 11.04.2016, ktorým v totožnej veci jej brata odvolací súd na základe jeho odvolania zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu X.XXX,XX eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žiadala preto odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zmenil.

10. Vec s odvolaním žalobkyne bola predložená Krajskému súdu v Bratislave dňa 14.06.2016, ktorý podanie žalobkyne zo dňa 23.05.2016 doručil dňa 28.10.2016 žalovanej.

11. V priebehu odvolacieho konania vstúpil do platnosti nový procesný predpis - zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, účinný od 01.07.2016 (ďalej len CSP). Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

12. V podaní doručenom odvolaciemu súdu dňa 15.11.2016, žalovaná uviedla, že vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/26/2016-57 zo dňa 11.04.2016, podala dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Pri aplikovaní právneho názoru prezentovaného žalobkyňou i Krajským súdom v Bratislave, by platilo, že z dôvodu, že páchatelom trestného činu bola manželka zomretého, patrí žalobkyni náhrada v sume X.XXX,XX eur. Ak by páchatelom trestného činu bola akákoľvek iná osoba, pri rovnakom následku by žalobkyňa mohla požadovať od štátu len odškodnenie v sume X.XXX,XX eur. Takýto výklad na jednej strane znevýhodňuje poškodených, ktorí pri rovnakom následku (úmrtie rodinného príslušníka), dostanú odškodnenie v nižšej sume. Na druhej strane vcelku neodôvodnene zvyhodňuje poškodených, pri ktorých páchatelom trestného činu bol jeden z poškodených podľa § 2 písm. a), časť vety za bodkočiarkou. Žalovaná má za to, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je správny a zákonný. Je žiaduce, aby súdy rozhodovali v obdobných, či dokonca totožných veciach, rovnako, žalovaná ale považuje za neprípustné, aby na úrovni krajského súdu bol jedným rozhodnutím vyslovený právny názor. V tomto prípade si rozhodnutie vo veci vyžaduje vyriešenie právnej otázky, ktorá nie je v rozhodovacej činnosti súdov ustálená, nebola ani predmetom rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR. Právny názor vedúci k postupu, pri ktorom by pri odškodňovaní nemala žalovaná prihliadať na osobu Q. X., je v zjavnom rozpore s existujúcou právnou úpravou, nakoľko

aplikujúc ust. § 2 písm. a) zákona č. 215/2006 Z. z. nemožno žiadnym logickým úsudkom dospieť k záveru, že Q. X. ako manželka nebohého P. X., nie je poškodenou v zmysle citovaného zákona, pretože táto skutočnosť *expressis verbis* vyplýva priamo zo zákona. Ministerstvo spravodlivosti SR, zastupujúce štát, nemalo záujem vyhýbať sa priznaniu odškodnenia, no pri určení výšky muselo vychádzať zo zákona, a nebolo možné postupovať svojvoľne. Zo strany žalovanej nedochádza ani k snahe za každú cenu znižovať odškodnenie, dochádza len k aplikovaniu zákonných ustanovení. Samotný zákonodarca v zákone nastavil mechanizmus na zabránenie vyplatenia odškodnenia osobe, ktorá síce je poškodenou a majúcou nárok požiadať o odškodnenie, avšak existuje reálny dôvod, pre ktorý je vyplatenie odškodnenia tejto osobe nežiaduce. Jedným z takýchto dôvodov je skutočnosť, že sama poškodená osoba sa o vznik škody „přičinila“, resp. ju „zavinila“, a tento je ošetrený v § 3 ods. 2 písm. c), ako aj v písm. b), keďže ide o prípad, kedy poškodená osoba znemožní riadne trestné stíhanie a určenie osoby páchatel'a, ako aj v § 7 zákona č. 215/2006 Z. z. Je teda nepochybné, že zákonodarca dôsledne zväžil odôvodnenosť odškodnenia pre poškodenú osobu v rôznych situáciách a vložil do zákona mechanizmy brániace poskytnutie odškodnenia v konkrétnych prípadoch, pritom však na žiadnom mieste nenegoval postavenie takejto osoby ako poškodenej. Výkladom ust. § 3 ods. 2 písm. c) zákona č. 215/2006 Z. z. možno dospieť iba k záveru, že odškodnenie sa o to viac neposkytuje tomu, kto bol v trestnom konaní stíhaný ako páchatel' trestného činu, teda v danej veci sa odškodnenie neposkytuje Q. X.. Žalovaná bola preto toho názoru, že Q. X. je podľa ust. § 2 písm. a) poškodenou na účely zákona č. 215/2006 Z. z. a má v súlade s ust. § 3 ods. 1 zákona č. 215/2006 Z. z. právo žiadať o odškodnenie. Zároveň sa na ňu vzťahuje aj ust. § 5 ods. 1 zákona č. 215/2006 Z. z., priznávajúci jej právo na odškodnenie, o ktoré sa delí s ostatnými poškodenými osobami rovným dielom. Pri samotnom poskytnutí odškodnenia je však nevyhnutné aplikovať ust. § 3 ods. 2 zákona č. 215/2006 Z. z., ktoré taxatívne vymenováva prípady, kedy sa odškodnenie neposkytuje, t.j. vylučuje určitý okruh poškodených, ktorým prináleží právo na odškodnenie z reálneho vyplatenia - poskytnutia odškodnenia. Vzhľadom na uvedené žalovaná žiada, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, a žalobkyni nepriznal trovy odvolacieho konania.

13. Toto podanie žalovanej bolo doručené žalobkyni dňa 24.11.2016, ktorá naň reagovala podaním zo dňa 11.06.2018, v ktorom za účelom opodstatnenosti svojho odvolania poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 152/2016 zo dňa 29.11.2017, ktorým bolo zamietnuté dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/26/2016 zo dňa 11.04.2016. Najvyšší súd SR v odôvodnení svojho rozhodnutia zhodne s právnym názorom žalobkyne konštatoval, že suma odškodnenia má byť rovným dielom priznaná poškodeným, ktorými sú v danej veci žalobkyňa a jej brat.

14. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, prejednal odvolanie žalobkyne bez nariadenia pojednávania, keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP svoj rozsudok vo veci verejne vyhlásil dňa 27.11.2018.

15. Po preskúmaní výsledkov dokazovania na súde prvej inštancie, jeho skutkových a právnych záverov v napadnutom rozsudku, a odvolacej námietky žalobkyne o nesprávnom právnom posúdení veci, dospel odvolací súd k záveru, že jej odvolanie je dôvodné.

16. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

17. Zákom č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinným od 01.01.2018, bol zrušený zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi.

18. Podľa prechodného ustanovenia - § 35 zákona č. 274/2017 Z. z. konania vo veciach podľa tretej časti začaté pred 1. januárom 2018 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. decembra 2017.

19. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, na účely tohto zákona sa rozumie poškodeným osoba, ktorej bola v dôsledku trestného činu

spôsobená ujma na zdraví; ak táto osoba v dôsledku tohto činu zomrela (ďalej len "zomretý"), pozostalý manžel po zomretom a pozostalé dieťa po zomretom, a ak ich niet, pozostalý rodič po zomretom, a ak ho niet, osoba, ku ktorej mal zomretý vyživovaciu povinnosť.

20. Podľa § 3 ods. 2 písm. c) zákona č. 215/2006 Z. z., odškodnenie sa neposkytuje ak, žiadateľom je osoba, ktorá nemôže vykonávať oprávnenie poškodeného podľa § 47 ods. 1 Trestného poriadku.

21. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 215/2006 Z. z., na výpočet odškodnenia, ak ide o ujmu na zdraví, sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu upravujúceho poskytovanie náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia; náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia nemožno zvýšiť. Ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Ak právo na odškodnenie majú viacerí poškodení, rozdelí sa uvedená suma medzi nich rovnakým dielom. Poškodený trestným činom znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania má nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy.

22. Podľa § 47 ods. 1 Trestného poriadku, oprávnenie poškodeného nemôže vykonávať ten, kto je v trestnom konaní stíhaný ako spoluobvinený.

23. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania na súde prvej inštancie, páchatelom trestného činu bola manželka zomretého Q. X., ktorá bola obvinená z obzvlášť závažného zločinu vraždy P. X. a bola aj rozsudkom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 3 T 83/2013 z 10.03.2014 právoplatne odsúdená. Vychádzajúc z tohto nesporného skutkového stavu, neprichádza do úvahy, aby sa Q. X. poskytlo odškodnenie ako osobe poškodenej násilným trestným činom (ako obeti trestného činu), keďže nemôže vykonávať oprávnenie poškodeného podľa § 47 ods. 1 Trestného poriadku, a sama smrť svojho manžela zavinila. Žalovaná preto nemala pri odškodňovaní prihliadať k tejto osobe a sumu odškodnenia rozdeliť na tri diely (vychádzajúc z toho, že poškodenou je manželka zomretého a ich dve deti), ale bola povinná podľa § 5 ods. 1 tretia veta zákona č. 215/2006 Z. z. rovnakým dielom rozdeliť odškodnenie len medzi deti nebohého - žalobkyňu a jej brata P. X. ako poškodených, ktorí spĺňali všetky kritéria pre odškodnenie podľa § 2 písm. a), v spojení s § 3 ods. 1 zákona č. 215/2006 Z. z. a každému vyplatiť sumu X.XXX,XX eur. Zmyslu a účelu zákona č. 215/2006 Z. z. totiž zodpovedá taký výklad, že odškodniť možno len také osoby, ktorým zákon priznáva postavenie poškodených, a súčasne ich z odškodnenia nevylučuje. Teda pri odškodňovaní nemožno prihliadať na podiel takej osoby, ktorá nemôže vykonávať právo poškodeného (je vylúčená z odškodnenia), keďže takúto osobu nemožno za poškodenú vôbec považovať.

24. Právne závery súdu prvej inštancie o tom, že poškodenou je aj manželka zomretého, ktorá ako poškodená má právo o odškodnenie požiadať, ale odškodnenie sa jej neposkytuje, a z toho dôvodu vznikol žalobkyňi a jej bratovi nárok každému len na 1/3 sumy odškodnenia, vychádzajú z nesprávnej interpretácie citovaných ustanovení zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. Tieto nesprávne právne závery viedli súd prvej inštancie aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, ktorým bola žaloba žalobkyne zamietnutá.

25. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd tiež na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 152/2016 zo dňa 29.11.2017, týkajúceho sa nároku brata žalobkyne na odškodnenie podľa zákona č. 215/2006 Z. z. v súvislosti s vraždou ich otca, podľa ktorého celá suma odškodnenia sa má rozdeliť medzi poškodených, ktorými sú v danom prípade len dve pozostalé deti po nebohom P.ovi X. - Q. X. a P. X..

26. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP, a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu X.XXX,XX eur.

27. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

28. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

29. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

30. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. Zmena rozhodnutia súdu prvej inštancie v prospech žalobkyne, bola dôvodom aj na zmenu výroku o trovách prvoinštančného konania tak, že žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie podľa 262 ods. 2 CSP.

32. Keďže žalobkyňa bola v odvolacom konaní plne úspešná, odvolací súd jej priznal nárok voči žalovanej aj na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie podľa 262 ods. 2 CSP.

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).